

Zondag 19 mei 2019

Lieve mensen,

Door het overlijden van broeder Herman ontbrak mij de tijd om zelf een homilie te maken.

De homilie die ik voor jullie breng is genomen uit het boek van Manu Verhulst en is wonder boven wonder een wegwijzer die broeder Herman nauw aan het hart lag.

Manu schrijft:

Laat ons even stilstaan bij die raadselachtige woorden van het evangelie.

Raadselachtig, inderdaad, maar kijk eens op wat voor een moment ze uitgesproken zijn.

In dat laatste samenzijn, op het moment dat Judas de tafel heeft verlaten om naar het Sanhedrin te gaan om zijn meester te verraden.

In de geladen stilte van de nakende gebeurtenissen zegt Jezus waar het op aankomt. Hij zegt wie Hij ten diepste is: een teken van Gods liefde. De liefde van God zal duidelijk worden, verheerlijkt worden in zijn lijden en sterven. Een signaal voor de mensen om zich daarop af te stemmen en lief te hebben zoals God die liefde is.

Daar klinkt een nieuw geluid in de beschaving, een kantelmoment in de evolutie.

Mensen hebben altijd liefgehad, ook in alle edelmoedigheid, los van berekening, los van eigenliefde.

Maar in de persoon van Jezus wordt duidelijk waar die liefde vandaan komt. Het is Gods scheppende kracht zelf. Een liefde die standhoudt in het verraad, in de zwaarste tegenslag, in de grootste eenzaamheid: de liefde van Golgotha. Het kruis is een teken van liefde tot het uiterste: liefhebben tot je er zelf aan ten onder gaat.

Dat is dus de opdracht van een christen, een opdracht die ver boven onze mogelijkheden ligt. Het is een horizon die wenkt en wijkt. Het is een marsrichting: liefhebben, ook als dat gepaard gaat met pijn en moeite. Liefhebben op die manier is in onze tijd bij zonder moeilijk geworden. Een liefde zoals Jezus die beleefde is immers de liefde van een loser, van een verliezer. En dat moet men in onze cultuur tot elke prijs vermijden. Liefde wordt vandaag eerder gezien als een verovering, een buit die men binnenhaalt. Liefde gaat vandaag gepaard met contracten waarin een mogelijk scheiding reeds ingecalculerd wordt.

'Zoals Ik u heb liefgehad, zo moet ook gij elkaar liefhebben'.

Christenen hebben een belangrijke taak om de wereld een manier van liefhebben voor te houden die des te kostbaarder is geworden naarmate ze zeldzaam is geworden.

Het is de liefde van een man voor zijn vrouw die wegdeemstert in dementie.

Het is de liefde van een moeder die haar zoon elke dag gaat opzoeken in de gevangenis. Het is de liefde voor mensen die aan de rand van de samenleving zijn gezet, de liefde van de vele kleine en grote moeders Theresa, hier en over heel de wereld.

Die liefde is zo zacht als de hand die streelt, en zo sterk als graniet.

In die liefde ligt de echte vooruitgang van het verschijnsel mens: het is niet de kernsplitsing, het is niet de digitale revolutie, het is niet de ruimtevaart.

De echte vooruitgang van het verschijnsel mens ligt in het sublieme gebaar waarmee de ene mens de andere doet herleven.

Manu Verhulst